

Ненависть до землі

Большевики завжди старанно приховували або явно зменшували багато статистичних даних.

Такими даними були ті, що не стверджували фарисейського базикання совєтських газет або висвітлювали деякі факти не так, як це було бажано для володарів „соціалістичного раю“.

Ми беремося дещо роз'яснити в брехливій та бояузливій большевицькій статистиці. Чи було, наприклад, відомо, скільки жидів училося у вищих навчальних закладах України? Сини ізраїлевого племені узурпували медичні інститути. Жидів тут було до 75 відсотків! Ця цифра potwierджується тією кількістю жидів-лікарів, які переповнювали лікувальні установи міст України. Всі вони обіймали здебільшого так звані „командні висоти“, відтісняючи лікарів-українців на задній плян. Жиди-лікарі не тільки захопили державні лікувальні заклади. Майже вся приватна практика була в їхніх руках.

Візьмім економічні та правничі навчальні заклади, наприклад, юридичний факультет. Хто не знає, скільки було жидів серед юристів-оборонців, адвокатів, прокурорів на Україні? В цих професіях вони почували себе справжніми Шейлоками і грабували українське населення, вимагаючи великих грошей за безнадійні справи, злочинно вигадані жидами-слідчими з ГПУ.

В індустріальних інститутах жидів-студентів було понад 50 відсотків. Закінчуючи ці інститути, вони залишались у місті й сбиймали вигідні посади. Цікавий приклад: на кондиторській фабриці, кол. „Жорж Борман“, протягом тривалого часу директор, головний інженер, начальники відділів і начальники цехів були тільки жиди. Не краще було й на інших харчових підприємствах Харкова. Багато жидів-інженерів, конструкторів, начальників цехів було й на міських виробнях важкої та легкої про-

мисловости, а також на військових підприємствах.

Чому жиди так любили ці спеціальності?

Насамперед їх приваблювали заробітки. Але головне, що примушувало жидівське населення вибирати такі професії,—це органічна ненависть жидів до землі, до села, до українського селянства, що передавалася з покоління в покоління.

Жиди боялися села, а згадані тут спеціальності давали змогу жити й служити в місті, маючи багато грошей і роблячи великі гешефти. Це теж potwierджується фактами. Усім відомо, що, хоч медичні заклади України випускали силу-силену лікарів, селу завжди бракувало медичної допомоги. Жиди-лікарі відмовлялися їхати до районів.

Це не раз примушувало большевиків провадити так звані „кампанії відсилення лікарів на село“. І яка тоді знімалася паніка серед жидівського медичного світу! Знайомства, зв'язки—все пускали в дію, щоб тільки „відкритися від району“ й не потрапити в число мобілізованих, залишитися в місті.

І це вдавалося їм! На села, кінець-кінцем, їхали лікарі-українці. А жиди, коли іноді й від'їжджали на село,—або вибирали районні центри, або незабаром знову поверталися до міста, де обіймали кращі посади, ніж ті, хто „були мобілізовані“ й „працювали“ на селі.

Ненавидячи землю, жиди боялися, природно, вступати до тих навчальних закладів, які були зв'язані з роботою на землі. В сільсько-господарських інститутах число жидів-студентів ніколи не перевищувало 2—3 відсотків. У лісовому інституті, в інституті меліорації їх було теж небагато: від 3—4 відсотків. Отож зрозуміло, чому було так важко, іноді цілком неможливо, зустрінути жида-агронома, жида-лісівника, меліоратора чи жида-ветеринара. Па-

нічний жах перед селом примушував їх за три верстви обминати навчальні заклади, назви яких нігадували про працю на селі.

Курорт—ось те єдине, що охоче брало від ненависної землі жидівське плем'я. Санаторії Кавказу, південного берега Криму були завжди переповнені жидами. Власне кіжучи, їх сюди приваблювала, звичайно, не сама природа, а можливість поправити своє „дорогоцінне“ здоров'я, добре поїсти, добре провести час і, іноді, придбати нові знайомства, які можна було згодом використати для гешефтмахерських справ.

Ненависть до землі, ненависть до природи, до ласкавої землі та чудової української природи, яку ніжно і гаряче оспівували в своїх творах Шевченко, Марко Вовчок, Нечуй-Левицький, Панас Мирний, Черемшина, — каїновою печаткою завжди лежала і лежить на жидівському племені.

Недаремно звучать мудрі слова давно минулих часів:

— Хто ненавидить землю, тому немає місця на землі!

П. ТЕРНОВИЙ.